

den, var en Tvetydighed overfor den Mand, overfor hvem den afgaves.

Det ærede Medlem sagde, at naar jeg havde talt om, at det var en Lykke, at General Moltkes Politik ikke blev fulgt overfor Danmark i 1914, saa var dette med Urette, thi det var netop General Moltkes Politik, som blev fulgt overfor Danmark. Nej, til Lykke for vort Fædreland var det ikke General Moltkes Politik, der blev fulgt overfor Danmark. Den Politik blev fulgt overfor Belgien og bragte Belgien ind i de Begivenheder, som alle kender, og bragte Tyskland ind i den Uret, som kom til at veje saa tungt paa Tysklands Stilling Krigen igennem. En tilsvarende Politik blev ikke ført overfor Danmark. General Moltkes Politik overfor Danmark er udtrykt i disse Ord: Saa snart de ansaa Krig med England for sikker, vilde de stille os et Ultimatum — Ven eller Fjende —, en Mellemtung kunde de ikke taale. Under en Krig med England var det en Livssag for dem at spørre Store Bælt, og dertil behøvede de dansk Territorium, og de agtede ogsaa at benytte det; men dermed var vor Drømme-neutralitet brudt, og vi stod overfor Valget. Vi kunde gaa med England eller med Tyskland, noget tredje gives ikke. Se, det er det Valg, som General Moltke stiller Danmark overfor. Det er General Moltkes Politik overfor Danmark, men til Lykke for dette Land blev General Moltkes Politik ikke fulgt, men man fulgte den Politik, som gik ud paa fra tysk Side at anerkende som en Kendsgerning Danmarks neutrale Stilling og handle derudfra, ikke blot i Krigens første Dage, men ogsaa Krigstiden igennem.

Det ærede Medlem sagde, at vi havde bebrejdet ham den Hemmeligholdelse, der fandt Sted af disse Forhandlinger, og han spurgte os, om vi, hvis vi havde ført tilsvarende Forhandlinger, vilde have ført dem for aabne Døre. Dertil svarer jeg, at det vilde selvfølgelig have været ganske udelukket, at vi for vort Vedkommende kunde føle os berettigede til at føre saadanne Forhandlinger paa den danske Stats Vegne. Ganske bortset fra, om disse Forhandlinger i sig selv var kloge eller ikke kloge, handler vi ud fra den Overbevisning, at ingen Regering har Lov til paa saadan Vis at føre sit Land ind i Forhandlinger uden Forhandling med Landets valgte Folkerepræsentation. Partiet Venstre og Partiets Ordfører her i Dag, det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neer-

gaard), er mig vedblivende Svar skyldige paa det Spørgsmaal, om han anser det for en forsvarlig, en blot nogenlunde forsvarlig Handling, at en Regering fører sit Folk ind i saadanne Forhandlinger uden at lade den Befolkning, der vil komme til at bære Følgerne deraf, vide Besked derom, uden at lade denne Befolkning faa Adgang til at tage Stilling dertil. Altsaa, jeg svarer paa dette Spørgsmaal: Vi kunde ikke have ført Forhandlinger af denne Karakter, thi vi har ikke været villige til at føre Forhandlinger i Forholdet til fremmede Magter, som vi ikke kunde staa inde for overfor den danske Rigsdag, og som vi ikke kunde hævde og forsvare og aabenlyst fremsætte overfor de Magter, som var interesserede i vedkommende Spørgsmaal.

Formanden: Folketingsmanden for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

J. C. Christensen: Jeg skal ikke trætte det høje Ting med at besvare alle den ærede Forsvarsministers Gentaalser. Det er jo kun det samme, som han Gang efter Gang har søgt at gøre, nemlig at fremstille alle disse Aktstykker i en Belysning, som er fejlagtig. At han bliver ved, vil blot sige, at han følger den samme Praksis som i Historien om Kællingen, der sagde: Klippe eller skære. Jeg skal blot gøre et Par Bemærkninger til det, der er forholdsvis nyt i hans Tale. Han sagde, at det radikale Parti havde erkendt, at der kunde blive Krig, og havde sagt, at Krigsfaren var der. Det er, maa jeg oprigtig talt tilstaa, første Gang, at jeg har hørt en radikal Mand sige det. Paa alle de Møder, hvor jeg har været, har jeg sandelig ikke hørt nogen Radikal sige, at Krigsfaren var der, paa ingen mulig Maade! Jeg har ikke og Venstre har ikke paa sine Møder bebrejdet det radikale Ministerium, at det har benyttet den nuværende Forsvarsordning. Vi har heller ikke en Gang bebrejdet det, at det gik videre, end Forsvarsordningen krævede, saaledes med Hensyn til Nordfronten og Tunestillingen. Men det, som jeg har bebrejdet den højtærede Forsvarsminister, er, at uagtet han gik videre, fremstiller han det, som om han ikke har foretaget sig andet, end vor nuværende Forsvarsordning tvang ham til. Det er jo ikke rigtigt.

Den højtærede Forsvarsminister søgte at begrunde sin Opfattelse af, hvorledes